

"וקראתם דרוור בארץ לכל יושביה" הבטחת אליהו מבשר הגאולה לרשב"י כי בזכות הזוהר: "וקראתם דרוור בארץ"

"ולא יכלו להתמהמה" שלא ישקעו בני' שערי טומאה

פתח דברינו יאיר לבאר כל זה, על פי מה שכתוב ביציאת ישראל מגלות מצרים (שמות יב לט): "ולא יכלו להתמהמה". ומבואר בכל הספרים הקדושים בשם רבינו האריז"ל, ומקור הדבר בסידור האריז"ל (הגדה של פסח ד"ה ולא יכלו להתמהמה) הטעם לכך, כי בהיותם בגלות מצרים שקעו ישראל במ"ט שערי טומאה, ואם היו נשארים עוד מעט במצרים, היו שוקעים בני' שערי טומאה ולא היו יכולים לצאת משם לעולם.

וצריך ביאור, למה אם היו נכנסים בשער הנ' לא היה אפשר להוציאם. אך הביאור בזה כמו שכתב בשל"ה הקדוש (מסכת פסחים מצה עשירה דרוש א אות לג), על פי מה שאמר החכם מכל אדם (קהלת ז יד): "גם את זה לעומת זה עשה האלקים". נמצא כי אי אפשר להוציא אדם משערי טומאה רק על ידי אדם שיש לו זה לעומת זה כוחות אלו בקדושה.

והנה שנינו בגמרא (ר"ה כא:): "חמשים שערי בינה נבראו בעולם, וכולן ניתנו למשה חסר אחד, שנאמר ותחסרהו מעט מאלקים". הנה כי כן מאחר שמשה רבינו היה השליח להוציא את ישראל ממצרים, ולא השיג רק מ"ט שערי בינה, לכן לא היה יכול להוציאם רק ממ"ט שערי טומאה, ומטעם זה לא יכלו להתמהמה במצרים כדי שלא ישקעו בני' שערי טומאה, כי אז לא היו יכולים לצאת ממצרים על ידי משה רבינו שלא זכה לשער הנ' של הקדושה.

אלא שלפי זה מוטלת עלינו חובת הביאור, לשם מה המתין הקב"ה עד הרגע האחרון שכבר שקעו ישראל במ"ט שערי טומאה, הלא כמו שהוציא הקב"ה את ישראל לפני הזמן כדי שלא ישקעו בני' שערי טומאה, כן לא נבצר ממנו יתברך להוציא את ישראל הרבה לפני ששקעו במ"ט שערי טומאה.

הנה כי כן מי לנו גדול מאליהו הנביא זכור לטוב, שתפקידו לבשר לישראל על הגאולה העתידה, כמו שכתוב (מלאכי ג כג): "הנה אנכי שולח לכם את אליהו הנביא לפני בוא יום ה' הגדול והנורא, והשיב לב אבות על בנים ולב בנים על אבותם". והנה הוא בעצמו בא וגילה להתנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי, כי בזכות הגילוי של הזוהר הקדוש בדור האחרון בסוף הימים נזכה לגאולה: "וקראתם דרוור בארץ".

ענין זה מתאים להפליא עם דברי רעיא מהימנא נשמת משה רבינו שאמר לרשב"י (פרשת נשא קכד:), כי בזכות הלימוד בזוהר הקדוש ששרשו מבינה הנקראת אימא עילאה, יזכו ישראל לצאת מן הגלות ברחמים, וזה לשון קדשו:

"והמשכילים יבינו (דניאל יב י), מסטרא דבינה דאיהו אילנא דחיי, בגינייהו אתמר (שם ש ג) והמשכילים יזהירו כזוהר הרקיע, בהאי חיבורא דילך דאיהו ספר הזוהר מן זוהרא דאימא עלאה תשובה, באלין לא צריך נסיון, ובגין דעתידין ישראל למטעם מאילנא דחיי דאיהו האי ספר הזוהר, יפקון ביה מן גלותא ברחמי, ויתקיים בהון (דברים לב יב) ה' בודד ינחנו ואין עמו אל נכר".

ובתרגום ללשון הקודש:

"והמשכילים יבינו, מצד הבינה שהוא עץ החיים, עליו נאמר והמשכילים יזהירו כזוהר הרקיע, באותו חיבור שלך שהוא ספר הזוהר מהזוהר של אם העליונה תשובה, באלה לא צריך נסיון, ובגלל שעתידין ישראל לטעום מעץ החיים שהוא אותו ספר הזוהר, יצאו בו מן הגלות ברחמים, ויתקיים בהם ה' בודד ינחנו ואין עמו אל נכר".

אלא שעתה נשאר לנו להתעמק בדברי אליהו הנביא בדרך השווה לכל נפש, איך מתקשר לפי דבריו הקדושים הענין של יובל שנת החמישים לגאולה העתידה, שעל כך נאמר: "וקדשתם את שנת החמישים שנה וקראתם דרוור בארץ לכל יושביה". זאת ועוד, איפה רמוז כאן בפסוק זה כי בזכות הזוהר הקדוש נזכה לצאת מהגלות ברחמים.

בפרשתנו פרשת בהר בענין שנת היובל (ויקרא כה י): "וקדשתם את שנת החמישים שנה וקראתם דרוור בארץ לכל יושביה, יובל היא תהיה לכם, ושבתם איש אל אחוזתו ואיש אל משפחתו תשובו, יובל היא שנת החמישים שנה תהיה לכם, לא תזרעו ולא תקצרו את ספיחיה ולא תבצרו את נזיריה, כי יובל היא קודש תהיה לכם מן השדה תאכלו את תבואתה, בשנת היובל הזאת תשובו איש אל אחוזתו".

דבר בעתו מה טוב לקשר פרשה זו פרשת בהר, עם ל"ג בעומר יומא דהילולא של רשב"י שזה עתה עבר עלינו, על פי מה שמצינו בתיקוני זוהר (תיקון ו כג): כי אליהו אמר לרשב"י:

"רבי רבי אנת הוא אילנא דרבה ותיקיף באורייתא, בענפין דילך דאינון איברין קדישין, כמה עופין שריין תמן, דנשמתיין קדישין כגוונא דלעילא, דאתמר ביה (דניאל ד יח) ובענפוהי ידורן צפרי שמיא, וכמה בני נשא לתתא יתפרנסון מהאי חיבורא דילך, כד יתגלי לתתא בדרא בתראה בסוף יומיא, ובגינייה (ויקרא כה י) וקראתם דרוור בארץ".

בתרגום ללשון קודש:

"רבי רבי אתה הוא עץ גדול וחזק בתורה, בענפים שלך שם האיברים הקדושים, כמה עופות נחים שם, של נשמות קדושות כדוגמה של מעלה, שנאמר בו ובענפיו ידורו צפרים השמים, וכמה בני אדם למטה יתפרנסו מאותו חיבור שלך, כאשר יתגלה למטה בדור האחרון בסוף הימים, ובגללו וקראתם דרוור בארץ".

נמצינו למדים מדברי אליהו חידוש גדול, כי הן אמת שאין מקרא יוצא מידי פשוטו, שמדובר כאן על מצות היובל בזמן שבית המקדש היה קיים, כאשר ישבו כל ישראל בארץ ישראל איש תחת גפנו ותחת תאנתו. אולם מצד נצחיות התורה יש כאן רמז ברור על הגאולה העתידה, כאשר נשתחרר מכבלי הגלות וכל הצרות המעיקות עלינו, אשר אז יתקיים בנו מקרא שכתוב: "וקראתם דרוור בארץ לכל יושביה".

**השקיעה במ"ט שערי טומאה
לברר משם ניצוצי קדושה**

והנה מצינו על כך ביאור נעלה ונשגב ב"אור החיים" הקדוש פרשת שמות (שמות ג ח), אשר פתח לנו שערי אורה לבאר ענין זה בלשון קדשו:

"למה ה' הוציאם בזיבולא בתרייתא, בזמן שאם היו מתעכבים קצת היו נלכדים, עד שהוצרך למהר ולא יכלו להתמהמה, והיה לו להוציאם בזמן מרווח. הנה למה שקדם לנו כי עיקר הגלות הוא לברר הניצוצות שנטמעו ב' שערי טומאה, וכמו שציניתי דבר זה כמה פעמים, בזה ניח דעת בב' השאלות, כי אם היה מוציאם קודם זה היה מפסידים בירור החלק ההוא. ותדע שעם ה' השיגו בבחינת כללותם הכלול במשה שנתייחס בשם עמו, השגת מ"ט שערי בינה, וטעם שלא השיג שער החמשים, הוא לצד שאין המושג אלא בהשתדלות המשיג, ולצד שישראל לא נכנסו ב' שערי טומאה לברר אותו, לא השיגו בחינת הקודש שכנגדו, והבטיחנו כי לעתיד לבא ישפיע בנו א-ל עליון תורת חיים שבשער החמשים, והשגתה היא באמצעות הגליות ובפרט בגלות האחרון אנו משיגים הדבר.

וטעם שנסתכנו ישראל במצרים בבירור שער ה', [פירוש למה במצרים היתה סכנה לישראל לברר ניצוצי קדושה גם משער ה' של הטומאה], לצד שלא היו בני תורה, מה שאין כן דורות האחרונים, באמצעות תורתם ישיגו ליכנס לשער ה' ולהוציא בלעו מפיו, ואז ספו תמו בחינת הטומאה. ומעתה כל שהיה ה' מוציא ישראל קודם זמן כל שהוא, היו ממעטים בבירור והיה מתמעטים במושג, ולזה הוציאם בנקודה האחרונה של מ"ט [שערי טומאה] וקודם שנכנסו לשער ה', והוא אומרם ז"ל וגאלם מיד."

נמצינו למדים מדבריו הקדושים יסוד גדול בענין גלות מצרים, כי בעצם תכלית ירידת ישראל לגלות מצרים ששקעו שם במ"ט שערי טומאה, היא כדי שבעלייתם משם יעלו עמהם ניצוצות קדושים מהמ"ט שערי בינה, והרי זה כאדם שנכנס אישית בתוך מבצרם של חבורת גזלנים, כדי להוציא משם את רכושו אשר עשקו ממנו, ומטעם זה לא היו יכולים להישקע ולהיכנס בשער ה' של הטומאה, כדי לברר משם גם את הניצוצי הקדושה ששקעו שם, כי כוח הטומאה שם הוא כל כך גדול עד שלא היו יכולים לצאת משם לעולם.

אלא שלפי זה מתעוררת השאלה, הלא ידוע ומפורסם בכל הספרים הקדושים, כי הגאולה

**אליהו לרשב"י: "מהאי חיבורא דילך כד יתגלי לתתא
בדרא בתראה בסוף יומיא, ובגיניה וקראתם דרור בארץ"**

**"וקדשתם את שנת החמשים שנה",
בזכות גילוי שער ה' נזכה לגאולה, "וקראתם דרור בארץ לכל יושביה"**

**אור החיים הקדוש: מדוע המתין הקב"ה עד ששקעו ישראל
במ"ט שערי טומאה ולא הוציאם לפני זה**

**הקב"ה רצה שיכנסו ישראל בפועל ממש במ"ט שערי טומאה,
כדי להוציא משם ניצוצי קדושה שנפלו שם**

אבן שואבת, להמשיך ניצוצי קדושה מכל העולם ולהוציאם מתוך הטומאה, והנה הדברים בלשון קדשו:

"עוד ירמוזו סתר עליון, לפי מה שקדם לנו כי ענפי הקדושה נתפזרו בעולם, ואין מציאות להם להתברר זולת באמצעות ישראל, וביותר באמצעות עסק התורה שהיא כאבן השואבת ניצוציה במקום שהם, ואותם ניצוצי הקדושה גם להם יקרא סגולה... ואומרו כי לי כל הארץ, כאן רמז שיש לו סגולה מפוזרת בכל הארץ.

וזה טעם פיזור ישראל בד' רוחות העולם, לחזור אחר הסגולה שהיא אבידתם. והנה זולת עוונם של ישראל היו יכולים השגת הדבר בלא פיזור בעולם, אלא בכח עוצם תורתם היו מולכים בכל העולם, ושואבים כל בחינת הקדושות מכל מקום שהם, ובאמצעות החטא תש כוחם וצריכים לרדת שמה לברר הטוב ההוא."

מעתה על פי דברי ה"אור החיים" הקדוש שם, נשכיל להבין ביתר בהירות דבריו הקדושים כאן, איך על ידי קבלת התורה אנו מסוגלים לברר ניצוצי קדושה גם מתוך שער ה' של הטומאה, כי הן אמת שעל ידי חורבן בית המקדש אנו חייבים לרדת בתוך הגלות כדי לברר ניצוצי קדושה מתוך הטומאה, אולם זאת נחמתנו בעניינינו שאפילו בגלות, אין אנו צריכים להיכנס בפועל לתוך שער ה' שאי אפשר לצאת משם לעולם, אלא על ידי עסק התורה הרי היא בבחינת אבן שואבת להוציא ניצוצי קדושה גם מתוך שער ה' של הטומאה.

**"כימי צאתך מארץ מצרים
אראנו נפלאות"**

על פי האמור יפתח לנו פתח להבין מאמר הזוהר הקדוש (ח"א רסא:), לפרש מקרא שכתוב (מיכה ז טו): "כימי צאתך מארץ מצרים

העתידה תלויה בבירור כל ניצוצי קדושה מתוך הטומאה, הנה כי כן איך אנו יכולים להשלים את בירורי ניצוצי הקדושה גם מתוך שער ה' של הטומאה. אולם הביאור על כך למדנו מתוך דברי ה"אור החיים" הקדוש שהבאנו:

"וטעם שנסתכנו ישראל במצרים בבירור שער ה', [פירוש למה במצרים היתה סכנה לישראל לברר ניצוצי קדושה גם משער ה' של הטומאה], לצד שלא היו בני תורה, מה שאין כן דורות האחרונים, באמצעות תורתם ישיגו ליכנס לשער ה' ולהוציא בלעו מפיו, ואז ספו תמו בחינת הטומאה."

ביאור דבריו הקדושים, כי מה שהיו צריכים ישראל להיכנס בפועל ממש בתוך מ"ט שערי טומאה כדי לברר משם ניצוצי קדושה, הוא משום שעדיין לא קיבלו ישראל את התורה, ולכן לא היו יכולים להיכנס בפועל גם בשער ה' של הטומאה לברר משם ניצוצות הקדושים, כי לא היו יכולים לצאת משם לעולם.

אולם אחרי שקיבלו ישראל את התורה שיש בה נ' שערי בינה, הנה הם מסוגלים על ידי עסק התורה לברר ניצוצי קדושה גם משער ה' של הטומאה אפילו בלי להיכנס לשם בפועל. וזהו שכתב: "מה שאין כן דורות האחרונים, באמצעות תורתם ישיגו ליכנס לשער ה' ולהוציא בלעו מפיו, ואז ספו תמו בחינת הטומאה."

**התורה היא אבן שואבת
להמשיך כל ניצוצי הקדושה**

נפלא לצרף בזה מה שכתב ב"אור החיים" הקדוש (פרשת יתרו), לפרש הפסוק (שמות יט ה): "ועתה אם שמוע תשמעו בקולי ושמרתם את בריתי והייתם לי סגולה מכל העמים כי לי כל הארץ", כי התורה הקדושה היא בבחינת

שנין, ובה אתייחסין ישראל במפקנותהון מן גלותא, הדא הוא דכתיב, ואיש אל משפחתו תשובו, כגוונא דמפקנו דמצרים, דאינון מארי תורה בה, אתמר בהון (שמות יג יח) וחמושים עלו בני ישראל, ואוקמוה אחד מחמשים".

בזכות הזוהר אנו מבררים ניצוצי קדושה גם משער הנ'

בדרך זו במסילה נעלה לבאר מאמר אליהו הנביא לרשב"י: "וכמה בני נשא לתתא יתפרנסון מהאי חיבורא דילך, כד יתגלי לתתא בדרא בתראה בסוף יומיא, ובגיניה וקראתם דרוו בארץ". פירוש: "וכמה בני אדם למטה יתפרנסו מאותו חיבור שלך, כאשר יתגלה למטה בדור האחרון בסוף הימים, ובגללו וקראתם דרוו בארץ".

הביאור בזה על פי מה שכבר למדנו מדברי ה"אור החיים" הקדוש, כי בדור האחרון נזכה להוציא ניצוצי קדושה גם משער הנ' של הטומאה על ידי עסק התורה, ובלשון קדשו: "מה שאין כן דורות האחרונים, באמצעות תורתם ישיגו ליכנס לשער הנ' ולהוציא בלעו מפיו, ואז ספו תמו בחינת הטומאה".

והנה כבר הבאנו את דברי רעיא מהימנא נשמת משה רבינו שאמר לרשב"י (פרשת נשא קכד): "והמשכילים יבינו, מסטרא דבינה דאיהו אילנא דחיי... בהאי חיבורא דילך דאיהו ספר הזהר מן זוהרא דאימא עלאה תשובה... יפקון ביה מן גלותא ברחמי". פירוש: "והמשכילים יבינו, מצד הבינה שהוא עץ החיים... באותו חיבור שלך שהוא ספר הזהר מהזוהר של אם העליונה תשובה... יצאו בו מן הגלות ברחמים".

מעתה כאשר נצרף את כל הדברים הללו יאירו עינינו להבין, כי רעיא מהימנא ואליהו הנביא נתכוונו לגלות לנו במאמריהם, שבדור האחרון בזכות הגילוי של ספר הזוהר שהוא מבינה עלאה שיש בה חמישים שערים, נזכה לברר את כל ניצוצי קדושה שנפלו בתוך שער הנ' של הטומאה, ובזכות נצא מן הגלות ברחמים, ולא נצטרך להיכנס ח"ו בפועל ממש בשער הנ' כמו שנכנסנו בפועל במצרים במ"ט שערי טומאה.

ומזה נשכיל להבין כח מה שכתב ה"אור החיים" הקדוש: "דורות האחרונים באמצעות תורתם ישיגו ליכנס לשער הנ' ולהוציא בלעו מפיו, ואז ספו תמו בחינת הטומאה". כוונתו על הדורות האחרונים שזכו שנתגלה ספר הזוהר בימיהם מה שלא נתגלה בדורות הראשונים, כל

בשער נ' של הטומאה לא יכלו להיכנס בפועל, כי אם היו נכנסים לשם לא היו יכולים לצאת משם לעולם

אור החיים: "דורות האחרונים באמצעות תורתם ישיגו ליכנס לשער הנ' ולהוציא בלעו מפיו, ואז ספו תמו בחינת הטומאה"

אור החיים: על ידי עסק התורה הרי היא בבחינת אבן שואבת, לברר ולהוציא ניצוצי קדושה מתוך הטומאה

רעיא מהימנא לרשב"י בשבח הזוהר: "בהאי חיבורא דילך דאיהו ספר הזוהר... יפקון ביה מן גלותא ברחמי"

חמישים שערי בינה. וזהו שאמר רשב"י בזוהר הקדוש (פרשת בשלח מו): "אמר רבי שמעון, בגין דההוא יובלא סליק לון ממצרים, בגין כך וחמשים עלו בני ישראל מארץ מצרים, ואי לאו לא סליקו, ועל דא אתעכבו חמשיין יומין לקבלא אורייתא, ומההוא אתר נפקת אורייתא ואתיהיבת, ועל דא וחמשים חסר, דבגין דא עלו בני ישראל מארץ מצרים".

הנה כי כן יאירו עינינו להבין מעט מזעיר מה שרמזה לנו התורה הקדושה על הגאולה במצות יובל: "וקדשתם את שנת החמשים שנה", רמז לנו הקב"ה להשלים את התיקון שלא עשינו במצרים, לקדש גם את ניצוצי הקדושה ששקעו בשער הנ' של הטומאה ונתלכלכו שם, להוציאם משם על ידי עסק התורה לנקותם ולקדשם בקדושה עליונה, ובזכות זה נזכה לקרב את הגאולה העתידה: "וקראתם דרוו בארץ לכל יושביה, יובל היא תהיה לכם, ושבתם איש אל אחוזתו ואיש אל משפחתו תשובו", שנזכה לשוב מכל הגליות מארבע כנפות כל הארץ בארץ ישראל.

וממשיך הכתוב: "יובל היא שנת החמשים שנה תהיה לכם", כאשר נזכה להשלים את התיקון של שער הנ' בגאולה העתידה, "לא תזרעו ולא תקצרו את ספיחיה ולא תבצרו את נזיריה, כי יובל היא קודש תהיה לכם מן השדה תאכלו את תבואתה", כי לעתיד לבוא יזמין הקב"ה לישראל כל צרכיהם בלי שום טורח, כמו ששינו בגמרא (שבת ל:): "עתידה ארץ ישראל שתוציא גלוסקאות וכלי מילת", ועל כך מסיים הכתוב: "בשנת היובל הזאת תשובו איש אל אחוזתו".

[ועתה באוראה כי כל הדברים הללו רמוזים בדברי הזוהר הקדוש בפרשתנו (פרשת בהר קח): "יובל אימא עלאה, בינה, איהי לחמשיין

אראנו נפלאות", כי בתורה נזכרו חמישים פעמים יציאת מצרים, כנגד חמישים שערי בינה שהוציא הקב"ה עמהם את ישראל ממצרים, [וכבר טרחו הרמ"ק ב"פרדס רמונים" (שער יג), והגר"א בביאורו לתיקוני זוהר (תיקון לב עו), לכוון החשבון של נ' פעמים יציאת מצרים שבתורה].

וזאת למודעי, כי דבר זה אינו סותר כלל למה שנתבאר, שלא שקעו ישראל במצרים רק במ"ט שערי טומאה, משום שמשה רבינו שהוציאם ממצרים לא השיג רק מ"ט שערי בינה, כי עם כל זאת הוציאם הקב"ה ממ"ט שערי טומאה, על ידי שהאיר עליהם האור הגדול של חמשים שערי בינה שהכניע את מ"ט שערי טומאה, אולם מאחר שלא היו יכולים ישראל להיכנס בפועל בשער הנ' של הטומאה, ועדיין לא קיבלו את התורה לא היו יכולים לברר ניצוצי קדושה משער הנ'.

נחזור לדברי הזוהר הקדוש שמבאר לפי זה, כי כמו שהוציא הקב"ה את ישראל ממצרים בחמישים שערי בינה, כן לעתיד לבוא יגאל הקב"ה את ישראל על ידי חמישים שערי בינה, וזהו פירוש הפסוק: "כימי צאתך מארץ מצרים" על ידי נ' שערי בינה, כן לעתיד לבוא "אראנו נפלאות" – נ-פלאות היא אותיות נ' פלאות, שיגאל הקב"ה את ישראל על ידי גילוי נ' פלאות שערי בינה. ולפי האמור הביאור בזה, כי לעתיד לבוא נזכה על ידי עסק התורה שיש בה חמישים שערי בינה, לברר ניצוצי קדושה מתוך שער נ' של הטומאה בלי להיכנס לשם, ועל ידי זה נזכה לקרב את הגאולה השלימה.

והנה מודעת זאת בכל הספרים הקדושים ומקור הדבר בזוהר הקדוש (פרשת בהר קח): כי יובל שנת החמישים הוא רמז לבינה שיש בה

הנפש, וכן נתן מרן האר"י תיקון לבעל תשובה, שיאמר חמשה דפין זוהר או תיקונים בכל יום, וכך נהג מורי ורבי דודי הקדוש מוהר"ר צבי [הירש מזידיטשוב]."

והנה מה שהביא בשם האר"י כן הביא הגה"ק החיד"א ב"שם הגדולים" (מערכת ספרים ערך בהיר אות לג): "כתבו גורי האר"י זצ"ל שלימוד הזוהר הוא תיקון גדול להאיר הנפש ולקדשה, והרב זצ"ל [הוא רבינו האריז"ל] נתן תיקון לבעל תשובה ללמוד חמשה דפין של זוהר בכל יום, אף דלא ידע מאי קאמר, דקריאתה זו הילולא להאיר הנפש ולתקנה".

וכן כתב החיד"א עוד ב"עבודת הקודש" (מורה באצבע סימן ב אות מד) בתוספת ביאור:

"לימוד ספר הזוהר מרומם על כל לימוד, בשגם לא ידע מאי קאמר, ואף שיטעה בקריאתו, והוא תיקון גדול לנשמה, לפי שהגם דכל התורה שמותיו של הקב"ה, מכל מקום נתלבשה בכמה סיפורים, ואדם הקורא ומבין הספורים נותן דעתו על פשט הפשוט, אבל ספר הזוהר הן הסודות עצמן בגלוי, והקורא יודע שהם סודות וסתרי תורה, אלא שאינו מובן מקוצר המשיג ועומק המושג".

ולפי האמור הביאור בזה, כי מאחר שסודות התורה בזוהר הקדוש הוא מבינה עולם התשובה כמאמר רעיא מהימנא: "בהאי חיבורא דילך דאיהו ספר הזוהר מן זוהרא דאימא עלאה תשובה", על כן על ידי הלימוד בלשון הזוהר הקדוש למרות שאינו מבין הדברים לעומקם, עם כל זאת הוא גורם להאיר את אור התשובה מבינה אימא עלאה לטהר את הנפש מכל סיג ופגם.

בה את רוח השטות שבקרבו בבחינת: "ולבבו יבין ושב ורפא לו".

והנה בינה עולם התשובה נקראת אימא עלאה, כמבואר בזוהר הקדוש (פרשת קדושים פה.): "ואל תטוש תורת אמך דא היא בינה". וכן מבואר עוד (פרשת אחרי עה.): "מסטרא דאימא בינה אתקרי". ומצינו על כך רמז בכתוב (משלי ב ג): "כי אם לבינה תקרא". והביאור בזה בדרך הפשט על פי מה שפירש רש"י בשם רבי משה הדרשן (במדבר יט כב): "משל לבן שפחה שטינף פלטיין של מלך, אמרו תבא אמו ותקנח הצואה". על כן מדת "בינה" שממנה יורד אור התשובה על ישראל כדי לכפר על עוונותם נקראת "אימא עלאה", כי הקב"ה ברוב רחמיו וחסדיו מתלבש שם כביכול בבחינת: "תבוא אמו ותקנח הצואה".

הנה כי כן זהו שאמר רעיא מהימנא לרשב"י על הקדושה של ספר הזוהר: "בהאי חיבורא דילך דאיהו ספר הזוהר מן זוהרא דאימא עלאה תשובה". כלומר רשב"י זכה לגלות בזוהר הקדוש חידושי תורה מעולם הבינה שהיא אימא עלאה עולם התשובה, לכן בזכות לימוד הזוהר הקדוש נשפע לישראל אור התשובה מעולם הבינה.

לימוד הזוהר תיקון לנפש אפילו אם אינו מבין

על פי האמור נשכיל להבין מה שכתב המקובל האלקי מהרי"א מקמארנא זי"ע ב"נתיב מצותיך" (נתיב התורה שביל א אות לא):

"וראוי לקבוע עצמו ללמוד חמש דפין בזוהר בכל יום, והוא תועלת גדול ותיקון גדול לנפש, להאירה ולזככה ולתקנה, ולכלות קוצים מדות רעות ותאוות רעות, לזכות בנועם השם, והוא מרפא ותיקון לחטאים ופשעים של

זה כדי לסייע לנו להשלים התיקון להוציא ניצוצי קדושה גם משער נ' של הטומאה. [ראה בספר "כדאי הוא רבי שמעון" (מאמר מז) הארכנו לבאר כי ספר הזוהר הוא הארה משער הנ'].

שורש התשובה מעולם הבינה אימא עלאה

אלא שעדיין נשאר לנו לבאר מה שאמר רעיא מהימנא לרשב"י: "בהאי חיבורא דילך דאיהו ספר הזוהר מן זוהרא דאימא עלאה תשובה... יפקון ביה מן גלותא ברחמי". הביאור בזה על פי הידוע כי עסק התורה בלי תשובה תחילה על כל העוונות אין בה תועלת, כמאמר המשורר האלקי דוד המלך ע"ה (תהלים נ טז) ולרשע אמר אלקים מה לך לספר חקי ותשא בריתי עלי פיך".

והנה ידוע כי בינה הנקראת אימא עלאה היא עולם התשובה, ומקור הדבר בזוהר הקדוש (פרשת לך לך עט): "נשמתא אתערא בתשובה דאתקרי בינה". וכן מבואר עוד ברעיא מהימנא (פרשת נשא קכב.): "פקודא דא היא מצות תשובה ודא איהי בינה". וזהו שאמר הנביא (ישעיה ו י): "ולבבו יבין ושב ורפא לו". כי על ידי שאדם מתדבק במדת בינה בבחינת: "ולבבו יבין", הוא זוכה להמשיך משם אור התשובה: "ושב ורפא לו".

ובדרך הפשט הכוונה בזה על פי מאמרם (סוטה ג): "אין אדם עובר עבירה אלא אם כן נכנס בו רוח שטות". הרי מבואר כי שורש החטא הוא מחמת שנסתלקה ממנו ביתו ונכנס בו רוח שטות, כי אם היה מתבונן בביתו היה מבין כי רק שוטה מסוגל למרוד במלך מלכי המלכים הקב"ה, לכן שורש התשובה הוא שיזכה אדם לאור הבינה, כדי שיוכל לגרש

לב חכם ישכיל פיהו

אור חדש האיר: אוצר מלא מדע וחכמה על ענייני ל"ג בעומר ותורת רשב"י פרי-רוחו והגותו של הגאון החסיד רבי פנחס פרידמאן שליט"א ראש הכוללים דחסידי בעלזא ובעמק"ס "פרי הדר" ושא"ס

להשיג בכל חנויות הספרים המובחרות

הפצה באינטרנט: ליהטמאן ספרים גייטסעדה 44-191-430-0333	הפצו באר"י: "שינה" 718-871-8652	לכסויות נדחית ולביזורים נוספים: 052-76-80208	הפצה בא"י: "אור הספר" 02-537-7790
---	---------------------------------------	--	---

להתלהב ולשמוח בל"ג בעומר!